

Nuorten tavoittaminen edellyttää suunnattuja lähestymistapoja

Järjestötyöntekijöiden mielestä nuorten tavoittamiseksi on mentävä sinne, missä nuoretkin ovat. Järjestöjen onkin tärkeää olla jatkuvasti esillä nuorten suosimissa kanavissa ja yhteisöissä.

Nuorten tavoittaminen päihde- ja mielenterveysjärjestöjen, myös A-kiltojen toimintaan, on koettu varsin haastavaksi. Kartoitimme Päihde- ja mielenterveysjärjestöjen tutkimusohjelmassa (MIPA 2.0) nuorten tavoittamisen hyviä käytäntöjä. Haastattelimme 17 järjestötyöntekijää, jotka kohtaavat nuoria työssään.

Verkostot lisäävät tunnettavuutta ja madaltavat nuorten kynnystä osallistua

Järjestötyöntekijät kertoivat erilaisten verkostojen olevan nuorten tavoittamisen kannalta keskeisiä. Erityisesti koulu- ja oppilaitosyhteistyön nähtiin lisäävään näkyvyyttä ja tunnettavuutta nuorten keskuudessa. Nuoret ovat usein ”bränditie-toisia” ja hakeutuvat helposti itselle tai kavereilleen tuttuihin paikkoihin ja toimintoihin. Eräänlainen tuttuus myös madaltaa kynnystä ottaa yhteyttä ja osallistua toimintaan.

”Sitten, kun toistuu se nimi tai palvelu, se herättää myös luottamusta nuorissa.

Lisäksi työntekijät kokivat, että nuorten tavoittamiseksi järjestöjen on tärkeää olla jatkuvasti esillä nuorten suosimissa kanavissa ja yhteisöissä. Yksittäisiä kampanjoita ei koettu yksinään riittävinä, vaan työntekijöiden mukaan tarvitaan pitkäjänteistä ja toistuvaa viestintää. Tämä taas vaatii taloudellisia resursseja, jotka koettiin kuitenkin usein riittämättömiksi. Yhtenä hyvänä käytäntönä näkyvyyden lisäämiseksi nähtiin jalkautuminen muiden tahojen järjestämiin tapahtumiin tai palveluihin niin verkossa kuin kasvotusten.

Nuoret tavoittaa digialustoilla ja jalkautumalla nuorten pariin

Työntekijät olivat kuitenkin yksimielisiä siitä, että nuorten tavoittaminen edellyttää yhä enemmän digitaalisten alustojen kuten somen, verkkosivujen ja sovellusten käyttöä. Korona-aikana vauhdilla edennyt digiloikka oli nähtävissä myös järjestökentällä, kun osa toimintoista siirtyi olosuhteiden pakosta nettiin. Työntekijät toivoivatkin lisäkoulutuksia somen ja sovellusten käyttöön. Etupäässä toivottiin, että somen ylläpitämiseen olisi mahdollista palkata nuoria, jotka olisivat paremmin perillä some-maailmasta.

”Mutta onhan se niin, että somen tekeminen, että koko ajan laahataan perässä siinä, että missä nuoret menee.

monipuolisia ja nuorille

Vaikka digitaalisten alustojen nähtiin olevan erottamaton osa nuorten arkea, työntekijät nostivat esiin nuoret, joilla ei syystä tai toisesta ole puhelinta käytössään. Puhelimettomuutta ilmeni eritoten päihdejärjestöjen asiakaskunnassa. Puhelimettomuus ei ainoastaan vaikeuta nuorten tavoittamista, vaan lisäksi se tuo viranomaisasioinnille omat haasteensa. Perinteiselle jalkautuvalle työlle koettiin yhä olevan vahvaa tarvetta, sillä sitä kautta on mahdollista tavoittaa myös ne nuoret, jotka eivät ole netissä.

Nuoret tarvitsevat tilan yhteisöllisyydelle ja joustavuutta toimintaan

Yhtenä keskeisenä tavoittamisen hyvänä käytäntönä järjestötyöntekijät pitivät matalan kynnyksen kohtaamispaikkatoimintaa. Haastateltavien mukaan monet nuoret kaipaavat paikkaa, jossa luoda uusia ihmissuhteita, kokea vertaisuutta, saada rytmiä arkeen ja jonne voi tulla suunnittelematta etukäteen. Työntekijöiden mukaan nuorten sitouttaminen järjestöjen toimintaan vaatii puolestaan jatkuvaa vuorovaikutusta ja yhteisön rakentamista, jossa nuoret voivat kokea kuuluvansa johonkin. Työntekijät myös näkivät, että nuoret eivät kovinkaan hel-

posti ole valmiita sitoutumaan tiukkoihin aikatauluihin, vaan toiminnan tulisi tältä osin olla mahdollisimman joustavaa.

”*Osallisuus ainakin nuorilla aikuisilla tuntuisi lähtevän siitä ajatuksesta, että he voivat itse päättää sen osallisuuden tavan ja myös sen ajan.*

Toiminnan joustavuuden koettiin yhtäältä madaltavan osallistumisen kynnystä, mutta toisaalta sen nähtiin myös edesauttavan nuorten toimintaan jäämistä. Tärkeintä on, että nuoret kokevat tulleen kuulluiksi ja ymmärretyiksi ja että heillä on mahdollisuus osallistua järjestön toimintaan itselleen merkityksellisellä tavalla. ■

Taina Heinonen, Sari Jurvansuu & Jouni Tourunen
A-klinikkasäätiö

Päihde- ja mielenterveysjärjestöjen tutkimusohjelma (MIPA 2.0)

